

За Букволистите (трето ръкомахане)

Първото ръкомахане (manifest) от 1998 г. представи Редакторите - "новите дейатели". И обяви съществуването на РГ "ВБВ". Второто ръкомахане от 2000 г. (публикувано - февруари 2001 г.) посочи нашите цели и посоки като редакторска група: "Срещу индивидуализма". Този (трети) манифест се захваща с конкретната работа - излага ни.

Съвсем закономерно нещата са пресилени, патетични или изкуствени - това са изискванията на жанра; и малко неумели - това е изискване на идеята.

3 наблюдения, 1 твърдение и 1 извинение - това е, което имаме.

1. Литературната уредба - почеркът срещу истината

Ще започнем с тежък откъс: "...меланхолията на съзнанието, че българската поезия си остава все същата - инфантилно-романтическа" - авторски надпис в "Българска антология", издадена 1998 г. в град София.

Проблемът не е в това, че нямаме гении или наставници, а в липсата на почерк. Да не би почерк да са блудкавите и произволни суетни експерименти в бял стих? Или актуалните на съвременността истории и истински разкази? Произведени, само защото Пилат бил попитал "Какво е Истина?". Досадно... Ние ви питаме: "Докога с тази Истина?!"

2. Тоалетната на четящите без усилие

"Читателят днес е мързелив" - (1999 г., град София, друг автор).

Почеркът се *упражнява* само с усилие при четенето, а не с усилие при писането. Но днес четенето е само умение и удоволствие. Чрез размисъл "то спасявало от бездуховността." Вие питате: какво е лошото на това самозадоволяване без усилие, "нима бремето на делника не ни стига?"... И - виж го четенето - то не е изкуство и сякаш не е и било.

Ала като поглъщаме толкова много, като четем без усилие, рано или късно ще

усетим голяма нужда. И тоалетната ще е тясна за всички ни.

3. Засебени творци и обсебени творкини

А. Авторите не разполагат със света. Нима знаете къде на картата се намират Кавказ, Кападокия, Херсон? Ние не знаем дори за новата малоазийска поезия. Какво ни остава?

Б. Остава собствената душа. Творците писателстват из себе си, изливат се, творят, а какво излиза? Лигавене и блудкави баналности...

В. И тогава само отдаването на умелостта може да спаси писането: започва производството - всяка щуротия, която хрумне, е позволена. Като разстройство; стига да е в рамките на модерния стил.

Да обобщим: творците не вникват в света, не познават и себе си, а просто пишат от "естествени подбуди". Идва им отвътре и ние им вярваме.

Защото тъкмо поради естествеността си, творците не правят изкуство... И слава богу!

А. Що е буквализъм! И неговите планове?

Буквализмът е съчетание от "буквалната реалност" и "буквената реалност".

Обременени, ние ви убиваме с "буквализма" - това е. Който копае гроб другиму - сам пада в него. И ние вече сме паднали долу. (Но това вашият смях ли е, който се смее последен?)

1. Букволистите са страстни към действителността - те я обожават до болка. Те не се интересуват от истината и естествеността. И не са еkleктични. Все пак светът не е струпан на купчина пред нас.

2. Букволистите се изразяват трудно; всъщност, защото са неумели. Словото е техният втори живот - френетичен, истеричен. Словото е ограничителят, техният предел, тяхната война: знаменателят. Буквализмът не ражда просто разностилие, той ражда спънатост и това е неговият собствен Слог на изкуственото дишане.

2.1. Буквализмът се рови навътре в Слога - докато стигне буквата, задминал и овладял звука, синтаксиса, наклоненията, видовете, графиката, падежите... Достигайки буквата, той замира безпомощен. Толкова е красива тази примряла

фарсова сцена: вцепенен букволист.

2.2. Букволизмът е понякога болезнен, защото се вживява, вниква, влиза - основната негова представка е "в-". А пък защото "между слово и неща няма тъждество" букволистите страдат завинаги. Смешна им работа.

...И така в три неща е призван всеки букволист: да създаде поне един буквеник, да построи поне една антология и да пренапише поне една творба.

Б. Извинение след обесване - послесловът на надеждата и посева

Букволистите са обречени и с това се съгласяваме дори и ние. А за мъртвите или добро, или нищо... Добро.

Недоумяващите от цялото това ръкомахане знаят (най-вече) нашата и собствената си ограниченост. Но може би не знаят, че ние сме усмихнати, тъкмо защото се възхищаваме на тях - на тези, които нападаме. Ние се прекланяме пред отминалото столетие и хилядолетие, пред литературата, която все повече ни обгръща с ежедневните си исторически явления и непреходни автори. Благодарим ви, талантиливи поети и писатели!

Ние, редакторите, ви осъждаме на смърт - и ви отправяме в Уредбата.

"Вие сте вече трупове. И това не може да не ни възхити: мъртвото е добра почва."

Редакторска група ВБВ